

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗੇ ਅਸਨੇਹੁ ॥ ਸਾਜਨੋ ਤੂ ਮੀਤੁ ਮੇਰਾ ਗ੍ਰਿਹਿ ਤੇਰੈ ਸਭੁ ਕੇਹੁ
॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮਾਨੁ ਮਾਂਗਉ ਤਾਨੁ ਮਾਂਗਉ ਧਨੁ ਲਖਮੀ ਸੁਤ ਦੇਹ ॥ ੧॥ ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਭੁਗਤਿ
ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨ ॥ ਭੈ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਨਿਹਾਲ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨ
॥੨॥੪॥੪੯॥ {ਪੰਨਾ 1307-1308}

ਪਦ ਅਰਥ:- ਕੋ—ਦਾ। ਪ੍ਰਭੁ—ਮਾਲਕ। ਸੰਗੇ—(ਤੇਰੇ) ਨਾਲ। ਅਸਨੇਹੁ—ਨੇਹੁ, ਪਿਆਰ। ਸਾਜਨੋ—ਸਾਜਨੁ,
ਸੱਜਣ। ਗ੍ਰਿਹਿ ਤੇਰੈ—ਤੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ। ਸਭ ਕੇਹੁ—ਸਭ ਕੁਝ, ਹਰੇਕ ਪਦਾਰਥ। 1। ਰਹਾਉ।

ਮਾਨੁ—ਇੱਜ਼ਤ। ਮਾਂਗਉ—ਮਾਂਗਉਂ, ਮੈਂ ਮਾਂਗਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਨੁ—ਤਾਕਤ, ਆਸਰਾ। ਲਖਮੀ—ਮਾਇਆ। ਸੁਤ—
ਪੁੱਤਰ। ਦੇਹ—ਸਰੀਰ, ਸਰੀਰ-ਅਰੋਗਤਾ। 1।

ਮੁਕਤਿ—(ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ) ਖਲਾਸੀ। ਜੁਗਤਿ—ਜੀਵਨ-ਜਾਚ। ਭੁਗਤਿ—ਖੁਰਾਕ, ਭੋਜਨ। ਪਰਮਾਨੰਦ—ਪਰਮ
ਆਨੰਦ, ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਆਨੰਦ ਦਾ ਮਾਲਕ। ਨਿਧਾਨ—ਖਜ਼ਾਨਾ। ਭੈ—ਡਰ ਵਿਚ, ਅਦਬ ਵਿਚ। ਭਾਇ—
ਪਿਆਰ ਵਿਚ। ਨਿਹਾਲ—ਪਰਸੰਨ। 2।

ਅਰਥ:- ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ ਰਾਖਾ ਹੈਂ, (ਤੇਰੇ ਸੇਵਕ ਦਾ ਤੇਰੇ) ਨਾਲ ਪਿਆਰ (ਟਿਕਿਆ
ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ)। ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ (ਹੀ) ਮੇਰਾ ਸੱਜਣ ਹੈਂ, ਤੂੰ (ਹੀ) ਮੇਰਾ ਮਿੱਤਰ ਹੈਂ, ਤੇਰੇ ਘਰ ਵਿਚ ਹਰੇਕ ਪਦਾਰਥ ਹੈ। 1।
ਰਹਾਉ।

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੈਂ (ਤੇਰੇ ਦਰ ਤੋਂ) ਇੱਜ਼ਤ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ, (ਤੇਰਾ) ਆਸਰਾ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ, ਧਨ-ਪਦਾਰਥ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ, ਪੁੱਤਰ
ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ, ਸਰੀਰਕ ਅਰੋਗਤਾ ਮੰਗਦਾ ਹਾਂ। 1।

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਤੂੰ ਹੀ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਖਲਾਸੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਹੀ ਜੀਵਨ-ਜਾਚ ਸਿਖਾਂਦਾ ਹੈਂ, ਤੂੰ ਹੀ ਭੋਜਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ,
ਤੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ ਆਨੰਦ ਤੇ ਸੁਖਾਂ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈਂ। ਹੇ ਨਾਨਕ! (ਆਖ—ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ! ਮੈਂ ਤੈਥੋਂ) ਸਦਾ ਹੀ ਸਦਕੇ ਜਾਂਦਾ
ਹਾਂ, (ਜਿਹੜੇ ਮਨੁੱਖ ਤੇਰੇ) ਡਰ ਵਿਚ ਪਿਆਰ ਵਿਚ (ਟਿਕ ਕੇ ਤੇਰੀ) ਭਗਤੀ (ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ) ਨਿਹਾਲ (ਹੋ
ਜਾਂਦੇ ਹਨ)। 2। 4। 49।